

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. Пловдив, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на десети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

при участието на секретаря Надя Др. Точева
като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно
наказателно дело № 20215330206095 по описа за 2021 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН.**

Образувано е по жалба от Д. Т. С., ЕГН: *****, с адрес: **, чрез адв. Д.Н. **против** Наказателно постановление № 585138-0345917/01.07.2021 г., издадено от М.К.Л. – ** на дирекция „Обслужване“ в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) - Пловдив, с което на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **5 880 (пет хиляди осемстотин и осемдесет) лева** за нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ вр. с чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление (НП). Жалбоподателят твърди при съставянето на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) да са допуснати съществени процесуални нарушения поради непосочване на единен граждански номер на свидетеля по акта, както и неизясняване дали същият е свидетел на извършването или на установяването на нарушението. Твърди още да не е посочена дата на установяване на нарушението и на откриване на нарушителя, което да е съществен порок и да препятства преценката за спазването на сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Взема становище правната квалификация на деянието като административно нарушение и приложената санкционна норма да са взаимно противоречащи си. Поддържа АУАН да е съставен след изтичането на срока за това действие по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Моли наказателното постановление да бъде отменено. В съдебно заседание, редовно уведомен, жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Д.Н.,

която поддържа жалбата. Претендира разноски.

Въззиваемата страна се представлява от старши юрисконсулт В.З., която оспорва жалбата и поддържа наказателното постановление. Пледира да не са допуснати съществени процесуални нарушения, а сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН намира за спазени. Взема становище, че тримесечният срок за съставяне на акт за установяване на административно нарушение е започнал да тече от подаването от жалбоподателя на коригираща декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ. Поддържа, че за установяване на нарушението следва да са представени обяснения от задълженото лице. Твърди извършването на нарушението да е доказано по делото. Моли наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от Д. Т. С., спрямо когото е наложено административното наказание, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 18.08.2021 г., установено от разписка за връчване на препис от НП, а жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган (АНО) на 25.08.2021 г. съгласно датата на пощенското клеймо върху пощенския плик, поради което приложимият към датата на подаване на жалбата седемдневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН в редакцията преди изменението му с ДВ, бр. 109 от 22.12.2020 г. е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено по следните съображения:

От **фактическа страна** съдът приема за установено следното:

На 21.01.2019 г. в гр. Пловдив бил сключен договор за заем между жалбоподателя Д. Т. С. и „Сити Билд Строй“ ООД, ЕИК: 205188782, по силата на който жалбоподателят се задължавал до 31.01.2019 г. да предаде в собственост на посоченото дружество сумата от 58 800 лева, която последният трябвало да върне в срок до 31.12.2021 г. Сумата от 58 800 лева била внесена в брой по банкова сметка с титуляр „Сити Билд Строй“ ООД на 24.01.2019 г. До 31.12.2019 г. не били направени погасителни вноски и вземането на жалбоподателя се запазило в пълен размер от 58 800 лева.

На 30.04.2020 г. жалбоподателят С. подал годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за данъчната 2019 година. Заедно с нея жалбоподателят подал Приложение № 3 доходи от друга стопанска дейност и Приложение № 4 доходи от наем или от друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество. Жалбоподателят не подал в срока до 30.04.2020 г. Приложение № 11 предоставени/получени парични заеми към годишната си данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ.

Със Заповед № Р-16001620004873-020-001/11.08.2020 г. било възложено

извършването на ревизия на лицето „Сити Билд Строй“ ООД, ЕИК: 205188782 на екип от ревизори с участието на свид. С. З. С. – ** по приходите. В хода на ревизията на основания чл. 45, ал. 1 от ДОПК била извършена насрещна проверка на жалбоподателя Д. Т. С.. С Искане за извършване на насрещна проверка № Р-16001620004873-141-001/23.09.2020 г. било определено, че при проверката трябва да бъде установено дали С. е предоставял заемни средства на ревизираното лице „Сити Билд Строй“ ООД за периода от 24.06.2018 г. до 31.12.2019 г. В тази връзка на жалбоподателя било връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с изх. № П-16001620161189-040-001/28.09.2020 г.

В отговор на 23.10.2020 г. жалбоподателят С. представил в деловодството на ТД на НАП – Пловдив протокол от извънредно общо събрание - 8 бр.; приходен касов ордер - 8 бр.; разходен касов ордер - 1 бр.; справка за заемите и допълнителните парични вноски - 2 бр.; годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2015 г., за 2018 г. и за 2019 г.; банкови извлечения - 2 бр. Документите били приети с вх. № 94-00-6171/23.10.2020 г.

На 25.11.2020 г. свид. С. изпратил покана до жалбоподателя с изх. № 2868/25.11.2020 г. за явяване за съставяне на акт за установяване на административно нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 5 от ЗДДФЛ. Поканата не била редовно връчена.

На 18.05.2021 г. свид. С. съставил акт за установяване на административно нарушение с № 0345917 против жалбоподателя С., в негово присъствие и в присъствието на свидетел. Препис от акта бил връчен на жалбоподателя срещу разписка.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административнонаказателната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свид. С. З. С.. От тях се установява, че страните по заемното правоотношение са жалбоподателят С. като заемодател и „Сити Билд Строй“ ООД като заемател, както и че заемът не е погасен до края на календарната година. Установява се още, че свидетелят е констатирал нарушението в хода на извършвана ревизия на дружеството „Сити Билд Строй“ ООД и при осъществена насрещна проверка на жалбоподателя С.. Свидателят потвърждава и че е участвал в изготвянето на приложения по делото ревизионен доклад, като пояснява, че описаната в доклада покана за съставяне на АУАН, изпратена до жалбоподателя С., е била за процесното деяние. От показанията на свид. С. се изяснява и че производството не е спирано. Показанията на свид. С. се ползват с доверие от съда като

последователни, вътрешно непротиворечиви и добросъвестно дадени. Те намират изцяло подкрепа и в събраните по делото писмени доказателства, които служат за тяхната проверка.

От Договор за заем от 21.01.2019 г. между Д. Т. С. в качеството на заемодател и „Сити Билд Строй“ ООД в качеството на заемател се установява, че жалбоподателят С. е поел задължение да предаде в собственост на дружеството заемател паричната сума от 58 800 лева, която последният трябва да върне в срок до 31.12.2021 г. Установява се и че жалбоподателят трябва да предаде заетата сума в срок до 31.01.2019 г.

От годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за данъчна 2019 година, подадена от Д. Т. С. (лист 25-29 от делото) се изяснява, че към декларацията са подадени само Приложение № 3 доходи от друга стопанска дейност и Приложение № 4 доходи от наем или от друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество, но не е подадено Приложение № 11 предоставени/получени парични заеми.

От писмо с вх. № 58922/12.10.2021 г. от **а на ТД на НАП – Пловдив (лист 24 от делото) се изяснява, че на 14.04.2021 г. жалбоподателят е подал по електронен път коригираща годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за отчетната 2019 г., която е отхвърлена поради наличие на предходна декларация за същия период и изтекъл срок за корекция по електронен път.

От покана с изх. № 2868/25.11.2020 г. (лист 90 от делото) се изяснява, че свид. С. е изпратил покана до жалбоподателя С. за явяване за съставяне на акт за установяване на административно нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 5 от ЗДДФЛ, което е констатирано при извършването на ревизия, възложена със Заповед № Р-16001620004873-020-001/11.08.2020 г.

От Ревизионен доклад № Р-16001620004873-092-001/25.01.2021 г. се установява, че ревизиращият екип в състав свид. С. З. С. и Ф.Г.К. – ** по приходите в ТД на НАП-Пловдив, е извършвал ревизия на „Сити Билд Строй“ ООД, в хода на която на основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на жалбоподателя С., за което е отправено Искане за извършване на насрещна проверка № Р-16001620004873-141-001/23.09.2020 г. (лист 87 от делото). От последното се изяснява, че предмет на насрещната проверка е установяването на следните факти и обстоятелства – дали през периода от 24.06.2018 г. до 31.12.2019 г. жалбоподателят С. е предоставял заемни средства и допълнителни парични вноски по чл. 134 от ТЗ на ревизираното лице „Сити Билд Строй“ ООД. Отново от ревизионния доклад (лист 49 от делото) се установява, че по така връченото искане жалбоподателят С. е представил в деловодството на ТД на НАП – Пловдив с вх. № 94-00-6171/23.10.2020 г. следните документи: протокол от извънредно общо събрание - 8 бр.; приходен касов ордер - 8 бр.; разходен касов ордер - 1 бр.; справка за заемите и допълнителните парични вноски - 2 бр.; годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2015 г., за 2018 г. и за 2019 г.; банкови извлечения - 2 бр. Изяснява се още, че в хода на проверката ревизиращият екип е установил, че жалбоподателят С. в качеството на

заемодател на „Сити Билд Строй“ ООД не е декларирал в законоустановения срок от 01.01.2020 г. до 30.04.2020 г. включително предоставен заем през 2019 г. чрез подаване на Приложение № 11 към годишна данъчна декларация за 2019 г. (лист 46-гръб от делото), както и че до жалбоподателя е изпратена покана с изх. № 2868/25.11.2020 г. за явяване за съставяне на акт за установяване на административно нарушение за нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 5 от ЗДДФЛ. Изяснява се и че ревизиращият екип е констатирал, че „Сити Билд Строй“ ООД е получател на заемни средства в размер на 58 800 лева от жалбоподателя С. съгласно договор за заем от 21.01.2019 г., както и че заетата сума е внесена в брой по банкова сметка с титуляр ревизираното лице на дата 24.01.2019 г. (лист 47 от делото).

От Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на Изпълнителния ** на НАП се установява, че процесните АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, действали в рамките на своята материална и териториална компетентност.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

От събраните и проверени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят С. е извършил административното нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ вр. с чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ. Същият е годен субект на нарушението, тъй като доказва се по делото, че той е заемодател по сключен през 2019 г. договор за паричен заем с дружеството „Сити Билд Строй“ ООД, както и че към 31.12.2019 г. е бил налице непогасен остатък, надвишаващ 10 000 лева, а именно пълния размер на сумата от 58 800 лева. При тези факти за жалбоподателя е възникнало задължението да декларира в срока по чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ предоставения паричен заем. Доказва се по делото, че жалбоподателят не е изпълнил това си задължение в предвидения срок, като изпълнителното деяние на нарушението е осъществено чрез бездействие, тъй като жалбоподателят не е декларирал предоставения през данъчната 2019 година непогасен паричен заем в размер на 58 800 лева. Това той е следвало да направи, като подаде Приложение № 11 към годишната си данъчна декларация. Нарушението е формално и е довършено с факта на осъществяване на изпълнителното му деяние, без необходимост от последващ вредоносен резултат. Правилно са определени времето и мястото на извършване на нарушението, тъй като годишната данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за данъчната 2019 г. е трябвало да бъде подадена в ТД на НАП – Пловдив в срок до 30.04.2020 г.

Въпреки това настоящият съдебен състав приема, че още при образуването на административнонаказателното производство по реда на чл. 36, ал. 1 от ЗАНН със съставянето на процесния АУАН № 0345917 от 18.05.2021 г. е допуснато съществено процесуално нарушение, което не може да се санира в производството по обжалване на НП пред съда, което има характер на въззивно, и опорочава процеса до степен, че обуславя отмяна на наказателното постановление. Допуснатото нарушение е на процедурните

правила, установени в чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, като АУАН е съставен след изтичането на предвидените давностни срокове за това процесуално действие. В случая актът за установяване на административно нарушение е следвало да бъде съставен в рамките на три месеца от откриването на нарушителя, но не по-късно от две години от извършването на нарушението, доколкото се касае за данъчно нарушение.

Началото на теченето на тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН е отнесено към критерия откриване на нарушението и на нарушителя. Съгласно трайната съдебна практика нарушението се счита за открито, когато има необходимите и достатъчни данни за неговото извършване и за самоличността на нарушителя, респективно когато са констатирани факти и обстоятелства за наличие на поведение, било то действие или бездействие, на конкретно лице, което поведение от обективна страна сочи на допуснато административно нарушение. Правната квалификация на тези факти, съответно индивидуализацията и конкретизацията от фактическата и правна страна на нарушението, представляват действия по извършване на преценка относно наличието на материалните и процесуалните предпоставки за реализиране на административнонаказателната отговорност, които действия са последващи откриването на нарушението – така изрично *Решение № 1603 от 08.08.2016 г. по к.а.н.д. № 1321/2016 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив*. Следователно, за да бъде открит нарушителят по смисъла на чл. 34 от ЗАНН, следва органът фактически да разполага с необходимите данни за установяване на нарушението и на неговия деец.

По делото се доказва както от показанията на свид. С., така и от констатациите в ревизионния доклад, че нарушението е установено от актосъставителя в хода на извършваната ревизия на лицето „Сити Билд Строй“ ООД, възложена със Заповед № Р-16001620004873-020-001/11.08.2020 г. Извършена е насрещна проверка на основание чл. 45 ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя С.. Предметът на тази проверка е очертан в Искане за извършване на насрещна проверка № Р-16001620004873-141-001/23.09.2020 г. (лист 87 от делото). От него се установява, че фактите и обстоятелствата, свързани с жалбоподателя С., които са подлежали на проверка, са изследване за наличието на предоставени заемни средства от С. на „Сити Билд Строй“ ООД за периода от 24.06.2018 г. до 31.12.2019 г. От ревизионния доклад се установява, че в хода на тази насрещна проверка на жалбоподателя е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) с изх. № П-16001620161189-040-001/28.09.2020 г. В отговор същият е представил в деловодството на ТД на НАП – Пловдив с вх. № 94-00-6171/23.10.2020 г. годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2019 г., справка за предоставените заеми, банкови извлечения, приходни касови ордери и разходен касов ордер (така лист 49 от делото). При тези факти съдът приема, че именно в този момент, когато на 23.10.2020 г. жалбоподателят С. е представил в ТД на НАП – Пловдив изисканите му документи с ИПДПОЗЛ,

то органът по приходите е разполагал с необходимите и достатъчни данни както за откриване на нарушението, така и за самоличността на нарушителя. Това е така, тъй като жалбоподателят е наказан за административно нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 5 от ЗДДФЛ. За установяването на това деяние и на неговия автор следва да се съберат следните доказателства: на първо място годишната данъчна декларация за съответната данъчна година, ако такава е подадена, заедно с приложенията към нея – това позволява да се установи на коя дата е изпълнено задължението за подаване на декларацията и дали са декларирани данни за предоставени/получени парични заеми, което става чрез подаването на Приложение № 11 към декларацията; на следващо място жалбоподателят е представил справка за заемите и допълнителните парични вноски, която позволява да се установи и самия факт на сключения договор за заем, неговия предмет и страните по него; представени са и банкови извлечения предвид от една страна характера на паричния заем като реална сделка, а от друга те позволяват да се установи и непогасената част от предоставения заем, както и че тя надхвърля 10 000 лева. По тези съображения съдът приема, че така представеният от жалбоподателя набор от документи представлява и необходимите доказателства за установяването на нарушението и на нарушителя.

От фактите по делото и последвалото поведение на актосъставителя се установява, че последният също е направил този извод. На първо място не е отправяно допълнително ИПДПОЗЛ, което сочи, че представената от жалбоподателя информация е била достатъчна, за да бъдат установени фактите и обстоятелствата, предмет на проверката – предоставени заемни средства от Д. Т. С. на „Сити Билд Строй“ ООД в периода от 24.06.2018 г. до 31.12.2019 г. Решаващо значение обаче съдът отдава на факта, че на 25.11.2020 г. свид. С. е изпратил покана с изх. № 2868 от същата дата, която е адресирана именно до жалбоподателя С. и е за явяването му за съставяне на АУАН за процесното деяние. Че поканата касае деянието, предмет на настоящото производство, се установява както от самото й съдържание, но така също и от показанията на свид. С., който потвърждава това обстоятелство, както и от съдържанието на ревизионния доклад.

Фактът на изпращането на покана до едно конкретно лице и с която то се поканва да се яви да му бъде съставен акт за установяване на административно нарушение представлява категорично и несъмнено доказателство, че към тази дата са установени както нарушението, така и самоличността на дееца. Няма как поканата да бъде адресирана до конкретно физическо лице (в случая жалбоподателя С.), ако самоличността на нарушителя не е известна. Няма как и той да бъде поканен за съставянето на АУАН, ако извършване на нарушение не е установено. В процесната покана, приложена на лист 90 от делото, е посочено, че актът ще бъде съставен във връзка с **нарушение** на разпоредбите на чл. 50, ал. 1, т. 5 от ЗДДФЛ. Следователно към 25.11.2020 г. актосъставителят е разполагал с необходимите данни за обективните и субективни признаци на деянието, за

да го квалифицира като нарушение и да определи приложимата му правна квалификация.

При така установените факти съдът намира, че изясняването дали нарушителят е открит на 23.10.2020 г., когато е подал в деловодството на ТД на НАП – Пловдив изисканите му документи, сред които годишна данъчна декларация за 2019 г., банкови извлечения и справка за предоставени заеми, или на 25.11.2020 г., когато е изпратена покана за явяване за съставяне на АУАН, има значение предимно за прецизността на изложението. При всяко положение, бидейки съставен на 18.05.2021 г., актът за установяване на нарушението се явява издаден след изтичането на 3-месечния давностен срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, считано от откриването на нарушителя. Настоящият съдебен състав приема, че датата на откриване на нарушението и на нарушителя представлява 23.10.2020 г. Както беше изяснено, позовавайки се на съдебната практика на касационната инстанция, моментът на откриване на дееца и на съставомерното му деяние се свързва с факта на реалното събиране и **наличие** на *необходимите и достатъчни данни* за преценката за извършването на нарушението и самоличността на нарушителя. В случая това изискване спрямо актосъставителя е изпълнено на 23.10.2020 г. и тогава той не само принципно е могъл да извърши действия, чрез които евентуално да бъде установено нарушението, а реално е разполагал с цялата необходима му информация. Дейността на актосъставителя след този момент до 25.11.2020 г., когато е изпратена поканата за явяване за съставяне на АУАН, следва да се отнесе към действията по правна квалификация на вече установените факти, по преценка за наличието на материалните и процесуалните предпоставки за реализиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. За тези действия се изясни, че са винаги **последващи** откриването на нарушителя и следва да бъдат осъществени в предвидения 3-месечен срок.

Спазването на предвидените в закона срокове за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя е задължителна предпоставка за законосъобразното развитие на производството по реализирането на отговорността. Преследваната цел чрез установените в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН срокове е да се избегне едно продължително бездействие на държавните органи при осъществяване на техните правомощия по реализиране на административнонаказателната отговорност на лицата. Противното би създавало неоправдано състояние на несигурност в правния мир. Неспазването на сроковете за инициране на производството по налагане на административно наказание е **винаги** съществено процесуално нарушение, явява се абсолютна пречка за понататъшното развитие на процедурата и обуславя отмяна на постановеното в това опорочено производство наказателно постановление – така *Решение № 358 от 16.02.2012 г. по к.а.н.д. № 3138/2011 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 992 от 13.06.2017 г. по к.а.н.д. № 977/2017 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 1149 от 27.06.2017 г. по к.а.н.д. № 1309/2017 г. на Административен съд – Пловдив.*

Съгласно Решение № 254 от 07.02.2019 г. по к.а.н.д. № 3655/2018 г. на Административен съд – Пловдив съставянето на АУАН след изтичането, на който и да било от предвидените в чл. 34, ал. 1 от ЗАНН срокове винаги е съществено процесуално нарушение, което опорочава административнонаказателната процедура, и е самостоятелно основание за отмяна на НП. В настоящия случай по гореизложените съображения съдът приема, че АУАН № 0345917 от 18.05.2021 г. е съставен след изтичането на тримесечния срок от откриването на нарушителя, което е станало на 23.10.2020 г., и това обуславя отмяната на обжалваното наказателно постановление.

Неоснователно е възражението на въззиваемата страна, че нарушението не е открито на посочената дата поради липса на писмени обяснения от страна на жалбоподателя. Съдът не констатира такива писмени обяснения от жалбоподателя да са приложени дори и към настоящия момент, което ясно показва, че нарушението е било установено и без тях. Нормативната уредба също не предвижда вземането на писмени обяснения като задължителен етап от производството по установяване на административното нарушение. Оборено от доказателствата по делото е твърдението, че жалбоподателят не е съдействал и по връченото му искане за представяне на документи и писмени обяснения не е подал надлежен отговор. В случая единствено се установява, че С. не е спазил определения му 7-дневен срок и получавайки искането на 07.10.2020 г., е представил отговор на 23.10.2020 г. Всъщност именно тези данни в най-пълна степен се доближават до сочените от въззиваемата страна писмени обяснения от лицето. Неоснователно е възражението, че едва с подаването на коригиращата декларация е установено, че има непогасен остатък от паричния заем, тъй като жалбоподателят е представил изисканите му банкови извлечения, а актосъставителят сам е намерил тази информация за изчерпателна и достатъчна, като последващи искания не са отправяни. Най-сетне основният аргумент, който доказва несъстоятелността на поддържаната от наказващия орган теза, е, че на 25.11.2020 г. до жалбоподателя С. е изпратена покана да се яви, за да му бъде съставен АУАН за **извършено нарушение** по чл. 50, ал. 1, т. 5 от ЗДДФЛ. Да се приеме позицията на въззиваемата страна означава да се признае абсурдното положение актосъставителят да кани едно лице, за да му бъде съставен АУАН, като дори посочва правната квалификация на нарушението, но същевременно без въобще да е установил, че нарушение е извършено. За съда остава напълно непонятна подобна организация на работа – да се изпращат покани, без нарушението да е установено. Още повече, че от показанията на свид. С. се установява, че е търсено съдействие и от органите на МВР, като ангажирането на подобен държавен ресурс, за да се връчи покана, ако към този момент актосъставителят всъщност все още разследва и не знае дали нарушение действително е извършено, би представлявало неоправдано разхищение и доведена отвъд пределите на нормалното вътрешна противоречивост в поведението на актосъставителя. Твърдението за

недобросъвестно поведение на жалбоподателя също е несподелимо, като не са ангажирани доказателства, от които да се направи подобен извод. Единствено по делото се установява, че изпратената покана не е била връчена, но това само по себе си по никакъв начин не доказва твърдяната недобросъвестност. Следва да се посочи, че причините за невръчването са неизвестни по делото, тъй като такива доказателства не са представени от въззиваемата страна, а фактът на невръчване се установява единствено от показанията на свид. С.. Предположения във вреда на жалбоподателя, включително за някакво недобросъвестно поведение, неподкрепени от доказателства, не следва да се правят. По тези съображения, наведените в хода на пренията, възражения от процесуалния представител на въззиваемата страна съдът намира за неоснователни.

За пълнота на изложението, макар и при липса на възражения в този насока, но предвид служебно дължимата от съда проверка за законосъобразност на наказателното постановление следва да се отбележи, че действията по изпращането на покани до жалбоподателя **не** прекъсват тримесечния давностен срок и не поставят началото на нова давност. Съгласно трайната съдебна практика не всяко действие на надлежните органи е годно за прекъсване на давността за преследване. Само действията на компетентните органи, с които лицето се **привлича в качеството на обвиняем или срещу него се възбужда предварително производство (преследване) за конкретно деяние**, са годни да прекъснат давността за наказателното преследване - така *Решение № 117 от 09.03.2010 г. по нак. д. № 774/2009 г. на Върховен касационен съд*. В този смисъл е и произнасянето в *Решение № 46 от 01.04.1985 г. по нак. д. № 16/1985 г., I н.о. на ВС*. Това становище последователно се поддържа и в по-новите произнасяния на съда – *Решение № 317 от 16.11.2015 г. по н. д. № 909/2015 г. на Върховен касационен съд, 2-ро н.о.* Тълкуването кога ще е налице прекъсване на давността е дадено още с *Тълкувателно решение № 96 от 01.XI.1961 г. по н. д. № 76/1961 г. на ОСНК на ВС*. В административнонаказателния процес еквивалентното действие на привличането на обвиняем представлява съставянето на акт за установяване на административно нарушение. Той винаги трябва да е насочен към конкретно лице и подобно на задочното привличане на обвиняем, е допустимо да бъде съставен и в отсъствието на нарушителя при предвидените в закона предпоставки. Следващото прекъсващо преследвателската давност действие в наказателния процес е внасянето на обвинителния акт в съда. Така в съдебната практика е изяснено, че след привличането на лицето като обвиняем, когато например това е сторено задочно, то последващо извършени действия по обявяване на лицето за общодържавно издирване, изискване на справки за задгранични пътувания, на справка за съдимост, както и *адресиране на поредица призовки до него, всички обаче нередовно връчени и върнати в цялост, също не са действия, прекъсващи давността* съгласно чл. 81, ал. 2 от НК. Подобно разширително тълкуване е недопустимо, след като ясно е установено кои действия спадат в

кръга на прекъсващите давността за преследване – само действията на надлежните органи, с които лицето се привлича в качеството на обвиняем или срещу него се възбужда преследване за конкретно деяние. Относно посочените по-горе справки относимо е произнасянето в *Решение № 46 от 01.04.1985 г. по н.д. № 16/1985 г. на I н.о. на ВС*. Пренесено на плоскостта на настоящия казус, изпращането на покана не представлява действие, прекъсващо давността. При ненамирането на известния нарушител след щателно издирване, актосъставителят е следвало да упражни правомощието си по чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, съгласно който когато нарушителят е известен, но не може да се намери, актът се съставя и в негово отсъствие, вместо да продължават да се изпращат покани в период, надвишаващ разумния срок за развитие на производството и за поставянето му в ход при установени нарушение и нарушител.

Следва да се отбележи и че в ревизионния доклад, издаден на 25.01.2021 г., изрично е посочено, че ревизиращият екип е установил процесното нарушение. Част от този екип е и актосъставителят С.. Актът за установяване на нарушението обаче е съставен след повече от 3 месеца, считано и от тази изрична констатация в доклада за извършеното нарушение.

По гореизложените съобщения съдът намира жалбата за основателна, а атакуваното наказателно постановление за незаконосъобразно, тъй като АУАН, въз основа на който то е издадено, е съставен след изтичането на 3-месечния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН от откриването на нарушителя, поради което наказателното постановление трябва да бъде отменено.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН /в приложимата ѝ редакция към ДВ бр. 94 от 29.11.2019 г./ страните имат право на разноски в процеса. С оглед изхода на делото и основателността на жалбата такива се дължат единствено на жалбоподателя. Последният е направил искане за овъзмездяване на сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лева. Доказано е извършването на разноски от жалбоподателя в пълния претендиран размер, като на лист 96 от делото е приложена разписка, удостоверяваща, че адвокатското възнаграждение е платено в брой.

По делото е направено възражение по чл. 63, ал. 4 от ЗАНН за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Наложено административно наказание е под формата на глоба и съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения при определянето на размера на възнаграждението е приложимо правилото на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата. Същото гласи, че при интерес от 5 000 до 10 000 лева минималният размер на възнаграждението е 580 лева + 5 % за горницата над 5 000 лева. Същевременно съгласно чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да

бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба № 1/09.07.2004 г. за съответния вид работа. Горното в никакъв случай не означава, че адвокатското възнаграждение следва да се договаря винаги в минимален размер - така *Определение № 1581 от 21.10.2021 г. по к.ч.а.н.д. № 2745/2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив*. Доколкото в случая възнаграждението е уговорено при спазване на нормативните правила на Наредба № 1/09.07.2004 г., заплатено е реално и не надвишава значително предвидения минимален размер, то вредата за жалбоподателя от сторените разноски за адвокатско възнаграждение за защита срещу незаконосъобразното наказателно постановление следва да бъде овъзмездена в пълнота. В случая съдът съобрази имуществения интерес от делото – глоба в размер над 5 000 лева; осъществената адвокатска защита и съдействие, изразила се в подаване на жалба и процесуално представителство в две открити съдебни заседания, както и събраният немалък обем доказателства по делото, които е трябвало да бъдат проучени при подготовката на защитата. Така мотивиран, съдът приема възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно.

Разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН препраща към тази на чл. 143, ал. 1 АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Съгласно т. 6 от допълнителните разпоредби на АПК „поемане на разноски от административен орган“ означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. Следователно в случая разноските следва да бъдат възложени върху това юридическо лице, от което е част административнонаказващият орган, а това е Националната агенция за приходите по аргумент от чл. 2, ал. 2 вр. чл. 19 от Закона за НАП.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1, предл. трето от ЗАНН (в редакция към ДВ бр. 10 от 01.02.2011 г.), съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 585138-0345917/01.07.2021 г., издадено от М.К.Л. – ** на дирекция „Обслужване“ в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - Пловдив, с което на Д. Т. С., ЕГН: *****, с адрес: ** на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **5 880 (пет хиляди осемстотин и осемдесет) лева** за нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ вр. с чл. 53, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на

Д. Т. С., ЕГН: *****, с адрес: ** сумата от 1 000 (хиляда) лева, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____